

בס"ד, ערב ש"ק
פרשת וישלח
ח' כסלו ה'תשפ"ג
גיליון מס' 10 (1750)

זמני הדלקת נרות ומוצש"ק

ר"ת	מוצ"ש	הד"נ	י-ם
5:53	5:15	4:00	י-ם
5:49	5:17	4:13	ת"א
5:46	5:14	4:03	ח"פ

שב"ל הפרד"ס

עלון לתורה וחסידות

בהוצאת "מרכז תורני מוהרי"ל אשלג"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר רבי שמחה אברהם הלוי אשלג שליט"א
רחוב שד"ל 4, ת.ד. 707 בני ברק. טל: 03-5783481 פקס: 03-6493789

יוצא לאור על שםם ולזכרם הטהור של רבוה"ק
כ"ק מרן אדמו"ר המקובל האלוף הגה"ק רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוקלה"ה
ובנו כ"ק מרן אדמו"ר המקובל הגה"ק רבי שלמה בנימין הלוי אשלג זצוקלה"ה

שנאה ללא טעם

נתיב הדרש

על הפסוק בפרשתנו "וירץ עשיו לקראתו ויחבקוהו ויפול על צווארו וישקוהו", כתב רש"י 'אמר רבי שמעון בן יוחאי: הלכה היא, בידוע שעשיו שונא ליעקב, אלא שנכמרו רחמיו באותה שעה ונשקו בכל לבו'.

לכאורה דבריו של רבי שמעון אשר דורש בכל מקום 'טעמא דקרא' אינם מובנים, שאם 'הלכה' היא, הרי זה דבר שנפסק והוכרע מחמת בעיה או ספק, ולא דווקא דבר 'ידוע', ואם זה דבר 'ידוע' אין צריך לומר על זה 'הלכה', ואיזה מושג הלכתי מתקשר כאן לשנאת הגויים מחמת עם ישראל?

אלא הענין הוא; שכאן מתגלה היסוד הגדול ביחס שבין עם ישראל ואומות העולם, שכאשר מביטים על השנאה ההיסטורית של הגוי ליהודי תמיד ינסו למצוא טעם, הסבר או נימוק למה היהודים כה שנואים בעיני הגויים, אולם המציאות הוכיחה לאורך כל הדורות, כי אף אהת מול אותם הסיבות אינה נכונה, וזהו שנאה רצופה בבחינת הלכה פסוקה, ללא טעם או נימוק, ואף אם פעם בפעם כמשך השנים ראו שינויים לטובה בפנים שוחקות וכדומה, אל לנו לחשוב שתמה 'שנאת עשו ליעקב'.

כאן מחדש לנו רבי שמעון בן יוחאי ש'הלכה היא: עשיו שונא ליעקב, ואף שאין כאן 'ידיעה' לנגד העין, ולהפך, רואים חיבוקי שמחה בנפילת עשיו על צווארי יעקב, אותו יחס לא משנה ולא רציני, אלא בבחינת הכתוב 'הפך לבם לשנוא עמו'.

ולכן כתב הרמב"ן: 'רבי ינאי, כשהיה בא ברומא כחצר מלכי אדום על עסקי ציבור, היה מסתכל בפרשה זו ללכת אהר עצת הזקן החכם, כי ממנו יראו הדורות וכן יעשו, והיא 'פרשת הגלות', כי כל אשר ארע ליעקב אבינו עם עשיו אחיו, יארע לנו תמיד עם בני עשיו'.

בדרך כלל אדם הנמצא במצב שפל, ואחר כך מזלו מתרומם והוא מתחיל לעלות בסולם ההצלחה, רווחו מתרוממת, והוא בא לידי התנשאות וגובה לב.

לא כן יעקב אבינו, גם אחרי כל הצלחותיו הגדולות, הוא נשאר עניו ושפל ברוך כמקדם.

אומר הרה"ק 'החווה מלובלין' זצ"ל שעל זה גופא היה יעקב אבינו מודה ומשבח לה, ואמר 'קמונתי מכל החסדים ומכל האמת' - 'קמונתי' - זה שנשארתי קטן בעיני עצמי אחרי כל הצלחותי, גם זה הוא 'מכל החסדים ומכל האמת אשר עשית את עבדך'.

ורבינו בחיי כתב שלומדים כאן מיעקב אבינו ע"ה שראוי לאדם שלפני שהוא עומד להתפלל יתבונן בחסרון עצמו ובפחיתותו, כמו שאמר יעקב 'קמונתי מכל החסדים' וגו'.

וכותב; שיתבונן גם באדנות האדון שהוא אליו עבד, כמו שאמר 'את עבדך'.

ויתבונן גם בחסדים ובטובות הרבים שה' עשה לו, כמו שאמר 'כי במקלי עברתי את הירדן הזה ועתה הייתי לשני מחנות'.

ואחרי שיתבונן בכל זה ישאל את צרכיו, כמו שהתפלל יעקב אחרי זה "הצילני נא".

שבת שלום

לעילוי נשמת תלמידו כ"ק אדמו"ר הרשב"ב אשלג זצוק"ל

הגה"ח הרב שמואל בן הרה"ח ר' מנחם מנדל שור זצ"ל
נלב"ע י"ב בכסלו תשס"ז

הרה"ח יצחק אייזיק ז"ל בן הרה"ח צבי אלימלך גרינשפן ז"ל
נלב"ע כסלו תשנ"ט

תנצב"ה

נא לכוון בלימוד ובהתעוררות בתפלה ובעשיית המצוות בכונה - לעילוי נשמת הרבנית מרת יודית חיה חנה בת הרה"צ יצחק שמואל ע"ה אשלג

בשבילי הפרשה

הריהם בוועמים ח"ו ומדמים שהכמתם עמדה להם וכמו שכתוב (דברים ה, יז) "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה". אבל יעקב אבינו מדה אחרת היתה בו, שאמר "קטונתי מכל החסדים", פירושו, החסדים מקמינים אותי בעיני, כל מה שאתה מעניק לי יותר הריני קטן עוד יותר בעיני עצמי, כי ככל שאני מכיר יותר את גדולתך המתגלה על ידי החסדים מרגיש אני את עצמי יותר שפל ונכנע לפניך.

כי הנני אלוקים וכי יש לי כל (לג, יא)
ולעומתו עשו אמר (לעיל פס' ט) "יש לי רב" – הרבה יותר מכדי צרכי.

הסביר פעם החסיד רבי יצחק מתתיהו לוריא ז"ל, שזוהי מידתו של יהודי – אף פעם אין לו יותר מדי או פחות מדי, כל כמה שהננו השם יתברך – סימן שזוהי בדיוק המידה שהנו זקוק לה.
יעקב ידע בכירור ש"יש לי כל", ולא חשוב כמה שיהיה לו – זה כמה שהוא צריך...

בשמת בת ישמעאל (לו, ג)
ולחלן קורא שמה "מחלת בת ישמעאל", ואמרו חז"ל: "כיון שנושא אדם אשה מוחלים לו על כל עונותיו".
ונראה שהטעם הוא כי כל זמן ששרוי בלא אשה, שרוי בלא חומה, כי האשה חומה לו סביב, מצילתו מיצר הרע ויש לו פת בסלו כדמצינו בנמרא, וזכה – עוזרתו. ומי שנושא אשה ומטיב מעשיו ודרכיו אחר כך, מתגלה כי מה שהטא תחילה הוא משום שהיה בלא חומה, ויש לו סיבה. ולכן מוחלים לו על העבר כיון שיצרו תקפו, והוא גם עשה את שלו ונשא אשה כדי שתצילהו מן הטא ואשמה ומהרהורי עבירה דקשים מעבירה.

כתב סופר

והיה המהנה הנשאר לפליטה (לב, ט)
על כרחו לפליטה וכו' (קט"ז)

וקשה, מה ההכרח לכך, אולי לא ישאיר ח"ו שריד ופליט משני המהנות?

ויש לתרץ דהנה מובא במדרש שמהנה אחת היתה רהוקה ממהנה השניה מהלך יום. וידוע שיעקב הלך במהנה הראשון. והנה רבקה אמרה "למה אשכל גם שניכם יום אחד" – שיעקב ועשו ימותו ביום אחד.

אם כן לפי זה אם יהרוג עשו את המהנה הראשון ויעקב בתוכם, אם כן ימות עשו גם הוא באותו יום קודם שיבא למהנה השני. דהרי עד המהנה השני היה דרך מהלך יום, אם כן יהיה המהנה השני על כרחו לפליטה.

הנוכת התורה

ויאמר יעקב אלקי אבי אברהם ואלקי אבי יצחק וגו' (לב, י)

הקליפה של היצר הרע היא גדולה מאוד ואין איך לשברו כי אם בהתקשרות לצדיק. ואם אינו יודע היכן הצדיק, יתקשר אתו היכן שנמצא בכל מקום שהוא.

הס"מ רצה להכניע את יעקב אביו תחת עניני העולם הזה וכוחות הרע, כמו שנאמר "וגם הולך לקראתך וארבע מאות איש עמו", וצעק יעקב אבינו ע"ה מעומק לבו "אלקי אבי אברהם ואלקי אבי יצחק", והתקשר עמהם, וכן יוסף הצדיק כשגירה בו את הדוב, הוצרך ל"נראה לו דמות דיוקנו של אביו" (סוטה לו). וכמו כן בכל עת, צדיקים הם אבות העולם, ומעשה אבות סימן לבנים, עם התקשרות לצדיקים אפשר לעבור את העולם הזה.

מאמר מרדכי

קטונתי מכל החסדים ומכל האמת אשר עשית את עבדך (לב, יא)

יש אנשים שכיון שהקב"ה עוזר להם ומעלם לגדולה,

הרב יהודה לב שליט"א
מהבר ספרי לב המועדים

דינים מנהגים ומעשים לחנוכה
דיני זעל הניסים – א

שכה ולא אמר על הניסים בתפלה, וזכר לפני "ברוך אתה ה' הטוב שמך", אפילו נזכר בין 'אתה' ל'ה', חוזר לעל הניסים (ש"ע תרפב א). ואם נזכר לאחר שאמר ה', אין לומר "למדני חוקיך", והטעם: כיוון שלפי שהלכה אם לא אמר על הניסים אינו חוזר, מכילא הוא הפסק באמצע הברכה אם יחזור ויאמר (החיד"א בשו"ת יוסף אומ"ן סימן ח').

אם נזכר לאחר שסיים תפילתו אינו חוזר (מור תרפב א). משום דק"ל כל יום שאין בו קרבן מוסף, אם לא אמר מעין המאורע אין מהזירים אותו, והטעם כיוון שהיו תקנה דרבנן ולא דאורייתא, ואם חוזר הוא ברכה לבטלה (פק"א).

יש אומרים שיאמר: "הרחמן הוא יעשה לנו ניסים ונפלאות כשם שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה..." וממשיך "בימי מתתיהו בן יהונתן כהן גדול..." וכו', ואומר זאת בשמו"ע אחר גמר התפילה דרך בקשה קודם "יהיו לרצוני" (א"ר משנ"ב תרפב ס"ק ד).
אם התחיל בטעות לחזור בתפילה, יפסיק מיד אפילו הוא באמצע הברכה (שו"ת מכתם לדוד כב הובא בשערי תשובה תרפב ד"ה אמר).

טעם ואמר על הניסים אחר רצה והשלים תפילתו אינו חוזר (שע"ה"צ תרפב ב) ואם נזכר בעודו בברכת הודאה יאמרנה שוב במקומו (שו"ת נשמת חיים סג).

המתפלל ערבית בפלג המנהג של כ"ד כסליו יאמר על הניסים (שע"ה"צ תרצג סק"ז).

בירך ברכת המזון ונזכר לפני "ברוך אתה ה'" ששכה לומר 'על הניסים' אומר מיד. ואם נזכר לאחר שאמר ה', אינו חוזר, כמו בתפלה (מור תרפב א). והטעם שאינו חוזר, לפי שקיימא לן, שכל יום שאין בו קרבן מוסף אם לא אמר מעין המאורע אין מהזירים אותו, שהיו תקנה מדרבנן ולא דאורייתא והיו ברכה לבטלה (פק"א).

ובמקום זה יש אומרים שיאמר: "הרחמן הוא יעשה לנו ניסים ונפלאות כשם שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה..." וממשיך "בימי מתתיהו בן יהונתן כהן גדול..." וכו'. ואומר זאת כשמוניע ל"הרחמן" (ש"ע תרפב ס"א).

רבינו נולד בשנת תס"ד בעיר לוקאטש לאביו רבי אברהם מנוע יהם ממשפחת אפרתים. לאחר נישואיו שימש כמלמד דרדקי, כשיצא בעולם שמעו של רבינו הבעש"ט הק' נסע אליו לבקש מזור ותרופה למכאוביו ויסוריו, ועל ידי זה נתגלגל הדבר שנתקשר אליו וקיבל הימנו כל מעיינות החכמה ולאחר פטירת רבו הבעש"ט הק' ישב על כסאו ושפט את ישראל, כיהן כמגיד מישורים בראוונא ובמעזריטש, ובערוב ימיו לרגל מחלת הדבר שפרצה בסביבות מעזריטש עבר להאניפולי ובה נסתלק לשמו רום ב"ט לחודש כסלו תקל"ג ושם מנו"כ.

אחד מגאוני הדור שנתעוררה עליו פלמום ומחלוקת על ידי גדולי ארץ התנצל לפני המגיד הגדול ממעזריטש ושאלו לדרוש את אלוקים על מה ולמה ארע לו כזאת. ולבש הרב המגיד את בתי עינו (משפיו) והביט עליו, ונילה לו אשר בימי עלומיו ביושבו בשבת תחכמוני היה לו חבר אחד, ושניהם היו מפורסמים לעילויים גדולים והתעלו בתורה ועבודה. לשיבתכם היו מגיעים מפעם לפעם מגידים שהיו אומרים דברי התעוררות ומוסר לפני התלמידים, ברם היה נהוג שלפני שנשאו מדברותם היו מתפללים עם התלמידים בסוגיות עמוקות שעסקו בהם בכדי להראות כוחם בתורה ויתקבלו דבריהם, ואתה והכרך בהיותכם עילויים הייתם מתפללים עם המגידים ולרוב הייתם מפריכים את פלפולם.

פעם נקלע לשיבה מגיד אחד שהיה גאון אמיתי ולמדן מופלג. ואמר לפני התלמידים פלפול עמוק מאוד וכדרככם ניסיתם להפריך את דבריו אך לא עלה הדבר בידכם, וכאשר ראיתם שאינכם יכולים להפריך את דבריו, כתבתם את דבריו בקונטרס השיעורים של הריש מתיבתא, ואז באתם ואמרתם בפני התלמידים, הן אמת השיעור עמוק מני ים הוא ומכוסם על יסודות איתנים אך מתהדר הוא בתורתם של אחרים, שכן הפלפול גנוב הוא מקונטרס שיעורי ראש הישיבה, וחלשה דעתו של המגיד וניגש לשאל את ראש הישיבה האם נכון הדבר שאמר פעם פלפול זה? והשיבו ראש הישיבה שאינו זוכר את כל מה שאמר מימיו, ואף שהראש ישיבה לא התכוון לכולם אך מנימת דבריו נשמע כאילו אכן אמר את הפלפול הזה ויצא המגיד כבושת פנים, והכרך שהיה עמך בדבר הזה לא האריך ימים ונסתלק מן העולם בדמי ימיו, ואתה שזכות אבות עמדו לך ניצלת מגזירת מיתא אך זאת נגזר עליך שיקומו בעלי פלוגתא לחלוק עמך.

שכתוב, "צאן ועבד ושפחה". מיד היה מתירא עשו, ויצא לקראתו, והיה מתירא מיעקב, כמו שיעקב היה מתירא מעשו.

לבר נש דחיה זכר: בדומה לאדם שהיה הולך בדרך, ובעוד שהיה הולך, שמע על שודד אחד שהיה אורב בדרך. פגע בו אדם אחר, אמר לו: משל מי אתה, אמר לו: מגדוד צבא פלוני אני. אמר לו: נמה ממני, כי כל הקרב אליו, נחש אחד אני מביא ואני הורגו. הלך אותו האדם לשר הגדוד, ואמר לו: אדם אחר בא, וכל מי שקרב אליו, מביא עליו נחש אחד, שנושך אותו ומת.

שמע החזא זכר: שמע שר הגדוד, ופחד, אמר: מוטב לילך לקראתו ולהתרצות עמו. כיון שראה אותו האדם ההוא, פחד, אמר, ווי לי, השר יהרגני עתה, התחיל להשתחוות ולכרוע לפניו. אמר השר ההוא: אלמלי היה נחש בידו להרוג, לא היה כל כך משתחוה לפני. התחיל השר להתנאות, אמר: כיון שהוא כרע לפני כל כך, לא אהרגנו.

כך אמר זכר: כך אמר יעקב "עם לבן גרתי ואחר עד עתה", עשרים שנה נתמהמהתי עמו, ואני מביא נחש להרוג בני אדם. שמע עשו, אמר ווי, מי יקום לפניו, כי עתה יהרגני יעקב בפיו. כי חשב, מכיון שניצח את לבן זקנו של בלעם, כהו ודאי גדול ככהו של בלעם, שנאמר עליו "אשר תברך מבורך ואשר תאר יואר" (במדבר כב, ו), ויכול להרוג בפיו. התחיל לצאת לקראתו להתרצות עמו.

כיון דחמא ליה זכר: כיון שראה אותו, מה כתוב, "ויירא יעקב מאד ויצר לו", כיון שקרב אליו, התחיל לכרוע ולהשתחוות לפניו, וזהו שכתוב "וישתחו ארצה שבע פעמים" וגו', אמר עשו: אם היה לו כל כך כח, לא היה משתחוה לפני, התחיל להתנאות. פירוש המלפ פרשת וישלח פעיפם כב-כט

אמר רבי יהודה זכר: אמר רבי יהודה: מה ראה יעקב ששלח אל עשו ואמר: "עם לבן גרתי" (בראשית לב, ה), וכי פעל דבר זה בשליחותו אל עשו? ומשיב: אלא לבן הארמי, קולו הלך בעולם, שעוד לא היה אדם שינצל מידיו, כי הוא היה מכשף שבמכשפים וגדול הקוסמים, ואביו של בעור היה, ובעור היה אביו של בלעם, שכתוב "בלעם בן בעור הקוסם" (יהושע יג, כב), ולבן היה חכם בכשפים וקסמים יותר מהם. ועם כל זה, לא יכול ליעקב, והוא רצה לאבד את יעקב בכמה דרכים, כמו שכתוב "ארמי אויב אבי" (דברים כג, ה). ועל כן שלח לו ואמר "עם לבן גרתי" - להודיעו את כוחו.

אמר רבי אבא זכר: כל העולם היו יודעים, שלבן היה גדול החכמים והמכשפים והקוסמים, ומי שלבן רצה לאבד בכשפיו לא ניצל ממנו, וכל מה שידע בלעם מלבן היה, ובבלעם כתוב "כי ידעתי את אשר תברך מבורך" וגו' (במדבר כב, ו) וכל שכן לבן, וכל העולם היו יראים מלבן ומכשפיו. ולפיכך, מלה ראשונה ששלח יעקב לעשו, אמר "עם לבן גרתי", ואם תאמר שזמן מועט היה, חודש או שנה, לא כן, אלא "ואחר עד עתה", עשרים שנה התאחרתי עמו.

ואי תימא דלא פליק זכר: ואם תאמר שלא עלתה מזה בידי כלום, אמר לו "זיהי לי שור וחמור", אלו הם שני גזרי דינים, דהיינו מזויקים, שבשעה ששניהם מתחברים יחד, אינם מתחברים אלא להרע לעולם, כלומר, שאין דרכם להזיק, וזלת כשהם מתחברים, ומשום זה כתוב "לא תחרוש בשור ובחמור יחדיו" (דברים כב, י) כי גורם במעשיו, שאלו שני המזויקים, "שור וחמור", יתחברו יחד, ויזיקו לעולם.

צאן ועבד ושפחה: אלו הם הכתרים התחתונים של הקליפות, שהרג הקב"ה במצרים, הנקראים "בכור בחמה, בכור השבי, בכור השפחה" (שמות יא), וזהו

אפקיד, לכן, בידך, את אוצרי על מנת שתחזירנה לי בשובי הביתה. ואם לא אחזור מוטב בעיני שאתה תשתמש בו לצרכיך מאשר ישתמשו בו אחרים..."

משחלפו חדשים רבים, ולא קיבל מאותו קצין שום אות וסימן חיים, ולאחר שתרועות המלחמה נדמו מכבר, התלבט ר' יעקב כיצד עליו לנהוג באוצר זה. מול סבירות גבוהה שהקצין אינו בין החיים, ניקר עדיין בלבו השש, שמא בכל זאת יבוא ביום מן הימים. מה עושים?

יצא, לכן, להיכלא דמלאכ בלכוביטש כדי לדרוש אלוקים. ויהי ברגע שדרכו רגליו על מפתח הדרו של הרבי, בטרם פצה את פיו, הקביל הסבא קדישא את פניו בצהלה רבתי, ויאמר אליו: "כן, כן, אכן, ר' יעקב, יש לך א-ל חי וקיים, אשר לו הכסף והזהב, ואשר מתאווה מאוד להשפיע לך רוב טובה, ואשר כבר נתן לך... האוצר נמצא כבר ברשותך..."

* * * סוף * * *

תקציר: ר' יעקב הסידו של רבי מרדכי מלכוביטש הקדיש את חייו לתורה ועבודת ה' והרעב והמחסור היו תושבים קבועים בביתו. ביקשה ממנו זוגתו שיסע לאחיה העשיר ביקטרינסלאוו, אולי יעזור להם. בשגברו הפצרותיה, הסכים, וביקש שתזמין עבורו עגלה ופוסים להסיעו. אולם ברגע האחרון התחרט ושב לתלמודו. זוגתו פנתה אל המטבח כשדמעתה על לחיה. ר' יעקב הסביר לה באריכות את השבנונו; שאחיו ותכן ואינו חי / עשיר / ירצה לתת, ואילו ה' חי / עשיר / יתן, ועדיף להשקיע בכמהון כה'.

גמרתו לכן במחשבתו: אין מוניהים את הודאי מפני הספק! הלא יש כאן שלושה דברים במוחים: שהקב"ה חי וקיים, שיש לו לתת בשפע, ובודאי שזה רצונו - להעניק ולתת לנו. לעומת זאת בענין יקטרינסלאוו יש ג' ספיקות, האם הוא בכלל עודנו חי, העודנו עשיר, האם יסכים לתת - מי הלש-שכל ויעזוב שלושה שהם בהזקת "ודאי" ויטלטל עצמו למרחקים מחמת "ספק-ספק-ספיקא"!

זוגתו, שהיתה גם היא אשה כשרה וחסודה, סברה וקיבלה. השלימה עם העובדה שאינו נוסע וקיוותה כמוהו לישיעה מן השמים שתבוא בקרוב.

אחרי זמן באחד הלילות ור' יעקב ער, לא פסיק פומיה מגירסא, נשמע לפתע קול דפיקות כדלת. כשפתח עמד לפניו קצין צבא, אדם קשיש לפי מראהו, שפנה אליו באמירה: "דבר סתר לי אליך".

הלה, איש חיל מנעוריו, סיפר לו שהנו אדם בודד ללא משפחה, אשר פרנסתו מצויה לו מקופת הצבא, ואינו זקוק למקור מחיה אחר. אפס במרוצת עשרות השנים ששרת בצבא, הצטבר אצלו מהסכונות שהסך אוצר שלם של מטבעות כסף וזהב, ובכל פעם שיצא למלחמה עם הגייסות נהג לקחת עמו את אוצרו זה אל ההזוית.

והנה נקרא גם היום להתייצב במערכה, כי פרצו קרבות אש, הגדוד שלו הונה כאן בקירבת מקום, אך הפעם משום מה עלה בדעתו שמוטב יהיה אם ישאיר את אוצרו במקום מבטחים.

ממה נפשך, חשב לעצמו, אם אושב חי מן שדה הקרב, הן ישוב אלי גם אוצרי, ואם הלילה אמות במלחמה - מדוע שיפול אוצרי לידים של האויב, או, במקרה הטוב, לחיילים הנבערים שתחת פיקודי?!

כאן הוסיף הקצין ואמר לר' יעקב: "מכיון שראיתך, יהודי, מדיד שנה בלילה ועוסק בלימודים, הבינתי שהנך איש רוחני, איש קדוש, ולבי רוחש לך אמון..."

לעילוי נשמת
הר"ר מנחם מנדל אלימלך
בן הר"ר אברהם צבי הכהן ז"ל ויסטוד
נלב"ע כ' בכסלו התשע"ב

שביל לנוער

שאלות בפרשת השבוע עם פירוש רש"י

א. כמה ילדים נולדו לרחל יחד עם בנימין?
(א. אחד. ב. שניים. ג. שלשה. ד. אף אחד.)

ב. מי זה "מגידאל"?
(א. פרס. ב. מדי. ג. רומי. ד. מצרים.)

שאלות בספר "קיצור שולחן ערוך" סימן כ"ז

ג. אדם שלומד בקביעות כל יום אחר התפילה, ובאחד הימים צריך לסדר איזה דבר נהוין, או החושב שיכול להרוויח מעיסוק שדחופה בעת, הרבה כסף, מה יעשה?

א. לא ישנה הרגלו, משום כבוד התורה. ב. יתפלל לה' שידע אם ללכת או לא. ג. ילמד לכל הפחות פסוק אחד או הלכה אחת, ואחרי הסידורים יגמור לימודו. ד. כל התשובות אינן נכונות.

ד. מי שעוסק בתורה, אולם לא יכול להבין את מה שלומד, מחמת קוצר דעתו. לאיזה דבר הוא יזכה?

א. לבנים תלמידי חכמים, ויראי שמים. ב. יזכה להבין את מה שלמד בעולם הבא. ג. ליראת שמים. ד. לסייעתא דשמיא.

יום	תאריך	זוהר פרשת	עמודים	סעיפים
שבת	טו כסלו	ויצא	קמא-קמט	שעה-שפז
א'	יז כסלו	ויצא	קמט-קנב	שפז-שצו
ב'	יח כסלו	וישלה	א-ד	א-יד
ג'	יט כסלו	וישלה	ה-ח	טו-כט
ד'	כ כסלו	וישלה	ט-יב	ל-מב
ה'	כא כסלו	וישלה	יג-טז	מג-נד
ו'	כב כסלו	וישלה	יז-כא	נה-עא
שבת	כג כסלו	וישלה	כא-כה	עב-פז

